

अत्रोत्तरमाह तिस्र इति यथाष्टद्विकारेष्वपि घटशरावोदंचनादिषु कुलालगतौ संकल्पक्रियाभेदौ वैषम्ये हेतुभवतः एवं भौतिकेष्वपि सुरनरतिर्यक्शरीरेषु तदन्यकर्त्रात्मगतसंकल्पक्रियाभेदौ वैषम्ये हेतुभवत इति भावः तथा च श्रुतयः तं विद्याकर्मणि समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञाच यो निमन्ये प्रपद्यते शरीरत्वादेहिनः स्थाणुमन्ये नुसंभंति यथा कर्मयथा श्रुतमित्याद्याः तं त्यक्तदेहं विद्याउपासनाकर्मयज्ञादि पूर्वप्रज्ञा प्राग्भवीयसं स्कारः समन्वारभेते अनुगच्छत इति श्रुतिपदानामर्थः स्थाणुं स्थाणुत्वं यो निहुरनरतिर्यपूपां तद्वति त्रयं त्रिधा प्रत्येकमुत्तममध्यमाधमभावेन त्रिप्रकारं ॥ ९ ॥ एते देवविद्योति तत्रेत्यादिना कारणैः कर्मभिः ॥ १० ॥ विपरितैरिति अयमर्थः पुण्यपापयोः साम्येन मानुषत्वं प्राप्य पुण्याधिक्ये स्वर्गगच्छति पापाधिक्ये नरकं तत्र च तदधिकं शयो भोगेन क्षये जाते सति पुण्यपापयोः साम्ये स्वर्गदधस्तनंतिर्यग्येनेरुपरितनं च पुनर्मानुषत्वं गच्छतीति ॥ ११ ॥ १२ ॥ तत्रापि तिर्यग्योनौ विशेषमाह तिर्यग्योन्या इति पृथग्भावस्तनो मुक्तिर्मनुष्यार्थे मनुष्यजन्मलाभाय विधीयते वेदेन बोध्यते यतो गवादिभ्यः गोजाति एव यज्ञे उपयुक्ता हेवत्वमपि दृश्यते प्रत्यक्षं उपलभ्यते बह्वचब्राह्मणे पशुर्वैनीयमानः सत्पुं प्राप्य स देवान् चान्वकामयते तं देवा अब्रुवन्नेहि स्वर्गं वै तालोकं मयिष्याम इति ॥ १३ ॥ सोयमिति यथालोके कार्यवांश्चरति इतस्ततः पर्यटनं करोति तद्रहित

सर्प उवाच तिस्रो वै गतयो राजन्यरिदृष्टाः स्वकर्मभिः ॥ मानुषं स्वर्गवासश्च तिर्यग्यो निश्चतत्रिधा ॥ ९ ॥ तत्र वै मानुषा लोकादभि रतं द्रितः ॥ अहिंसार्थं समायुक्तैः कारणैः स्वर्गमश्नुते ॥ १० ॥ विपरितैश्च राजेन्द्र कारणमनुषो भवेत् ॥ तिर्यग्यो निस्तथा तात विशेषश्चात्र वक्ष्यते ॥ ११ ॥ कामक्रोधसमायुक्तो हिंसा लोभसमन्वितः ॥ मनुष्यत्वात्परिश्रष्टस्तिर्यग्योनौ प्रसूयते ॥ १२ ॥ तिर्यग्योन्याः पृथग्भावो मनुष्यार्थे विधीयते ॥ गवादिभ्यस्तथाभ्यो देवत्वमपि दृश्यते ॥ १३ ॥ सोयमेता गतीस्तातं जंतुश्चरति कार्यवान् ॥ नित्ये महति चात्मानमवस्थापयते द्विजः ॥ १४ ॥ जातो जातश्च बलवान् भुंक्ते चात्मा स देहवान् ॥ फलार्थं स्ता तनिष्पृक्तः प्रजालक्षणभावनः ॥ १५ ॥ युधिष्ठिर उवाच शब्दे स्पशं च रूपे च तथैव रसगंधयोः ॥ तस्याधिष्ठानमव्यग्रो बृहिसर्प यथा तथं ॥ १६ ॥

सुखस्थाने सुखमास्ते एव मिहान्पि संसारमोक्षाविति भावः महति ब्रह्मणि आत्मानं जीवं अवस्थापयते उपाधित्यागेन महाकाशे घटाकाशमिव प्रलीनं करोति ॥ १४ ॥ एतदकरणे दोषमाह जात इति स च देहवान् देहा भिमानी आत्मा जीवः बलवान् अदृष्टो पगृहीतः जातो जातः पुनः पुनर्लब्धजन्मा फलार्थः सुखकामः भुंक्ते देहयोगं फलमिति शेषः एतेन फलार्थिनः प्रवृत्तिस्ततः कर्मततो जन्मततः फलभोगस्ततो रागः अभुक्तेरा गानुदयात्ततः फलार्थितेति संसाराविच्छेदो दर्शितः यस्तु निष्पृक्तः निर्गतं पृक्तं फलसंयोगे यस्मात्स फलसंगीत्यर्थः स प्रजानां लक्षणं ज्ञापकं जन्मरणादिकमसाधारणं धर्मभावयतीति तथा निष्कामकर्मकर्ता च तत्पुण्यतिशया जन्मरणादीन् दोषान् पश्यतीत्यर्थः यद्वा प्रजानां कार्यमात्रस्य लक्षणं अनिर्वचनीयत्वं भावयतीति तथा असंगः पुमान् अधिष्ठानज्ञानेन तत्राध्यस्तस्य संसारस्य मिथ्यात्वं शुक्तिरजातस्येव पश्यतीत्यर्थः ॥ १५ ॥ इदमाक्षिपति शब्दे इति तस्य प्रजालक्षणलक्ष्यस्यानिर्वचनीयस्य अहमर्थप्रसिद्धप्रजालक्षणकार्यस्य किमधिष्ठानं तदा इदमर्थप्रसिद्धे शब्दादौ विषये भाष्ये सति कितस्याधिष्ठानं यथाप्रकाशय प्रकाशकयोर्घटसूर्ययोरधिष्ठाने भूतमसीभिर्नेदृष्टे तद्वदहमिदमर्थयोरप्यधिष्ठाने पृथक्वाच्ये इति भावः ॥ १६ ॥